

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/18/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4420205360
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madarászová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:4420205360.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Madarászovej a sudkýň JUDr. Marty Polyákovej a JUDr. Lenky Halmešovej, v právnej veci žalobkyne: A. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom B., C. XX, zast. RASLEGAL, s.r.o., Bratislava, Mostová 2, IČO: 36 855 561, proti žalovanej: D. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. G. H., G. I. XXX/XX, zast. AK A., s. r. o., so sídlom Nobelová 13833/12C, Bratislava, IČO: 51 898 276, o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 13C/90/2020-201 zo dňa 7. októbra 2022, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne a o náhrade trov konania rozhodol tak, že žalovanej priznal nárok na ich náhradu v rozsahu 100 %. V dôvodoch rozhodnutia poukázal na obsah podanej žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že je výlučnou vlastníčkou nehnuteľností nachádzajúcich sa v kat. území F. G. H., ktoré sú zapísané na LV č. XXXX ako parc. č. 5181/3, č. 5181/4, č. 5183, č. 5184, č. 5185, č. 5186, č. 5187, č. 5188/1, č. 5191/1 a č. 5191/2 a podielovou spoluvlastníčkou v podiele 1 k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v kat. území F. G. H., ktoré sú na LV č. XXXX zapísané ako parc. č. 5194 a č. 5197. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil § 20 ods. 1, § 31 ods. 1, § 123, § 126 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 13 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ObZ“), ako aj zisteným skutkovým stavom na základe čoho dospel k záveru, že žaloba žalobkyne nie je dôvodná.

2. V dôvodoch rozhodnutia konštatoval, že žalovaná je podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľností uvedených v bode 5. tohto rozsudku a výlučnou vlastníčkou nehnuteľností uvedených v bode 6 rozsudku, ktoré vlastníctvo a spoluvlastníctvo nadobudla kúpnu zmluvou zo dňa 04.06.2013 od J. A. K. Z uvedeného je zrejmé, že žalobkyňa vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam stratila už v roku 2012, odkedy je žalovaná v poradí už treťou vlastníčkou týchto nehnuteľností, pričom ich vlastní už od roku 2013. Tvrdenie žalobkyne o tom, že až v roku 2020 sa dozvedela o tom, že už nie je vlastníčkou predmetných nehnuteľností, je podľa názoru súdu prvej inštancie prinajmenšom zvláštne a neuveriteľné. Žalobkyňa tvrdila, že sa považovala za vlastníčku predmetných nehnuteľností, za ktoré jej spoločnosť Agrocontract Mikuláš stále platila nájomné a to na účet a neskôr jej platili v hotovosti, nezisťovala prečo, nepýtala sa ani syna, ktorý jej peniaze nosil, nezisťovala to a to ani vtedy, keď jej syn toto nájomné priniesol naposledy v roku 2019, ani potom, keď však meškal v roku 2020, bolo jej to divné. Nie je zrejmé o akých peniazoch za nájomné žalobkyňa vypovedala, keď od roku 2012 nebola vlastníčkou predmetných nehnuteľností a prečo by jej syn nosil peniaze za nájom. Uvedené tvrdenie považoval za nelogické a iracionálne a pokiaľ k uvedenému skutočne došlo, je možné vysvetliť to iba tým, že syn žalobkyne, ktorý jej mal peniaze ako nájomné nosiť i v čase, kedy už vlastníčkou nebola, jej uvedené zatajil. Tváril sa z príčin súdu neznámym, že k prevodu vlastníctva nedošlo a uvedené môže byť dôvodom toho o čom vypovedal svedok K., že syn žalobkyne nechcel, aby sa on s jeho matkou o predmetných

pozemkoch baval, lebo by ju to mohlo nahnevať. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa už v uvedenom období vedela o tom, že nie je vlastníčkou predmetných nehnuteľností a tiež o tom, že došlo k výkonu záložného práva, keď si musela byť vedomá toho, že svoj dlh vrátiť pôžičku nesplnila.

3. Súd prvej inštancie tiež poukázal na skutočnosť, že napriek tomu, že žalobkyňa svoj dlh voči I. B. mala splniť ešte v roku 2012, ani ku dňu, kedy menovaná ako záložný veriteľ pristúpila k výkonu záložného práva (v roku 2012) tak žalobkyňa neurobila a svoj dlh nesplnila. Jediné čo žalobkyňa robila, je že poberala nájomné za predmetné nehnuteľnosti a to podľa nej aj v čase, kedy už ich vlastníčkou preukázateľne nebola.

4. Ohľadom platnosti, resp. neplatnosti generálnej plnej moci súd prvej inštancie uzavrel, že generálnu plnú moc podľa aktuálneho právneho poriadku SR môže udeliť i právnická osoba prostredníctvom svojho konateľa a tiež, že tak bolo možné platne urobiť i v čase udelenia plnej moci J. L. dňa 12.05.2009 a teda, že udelená generálna plná moc je platná, konanie splnomocnenca následne bolo konaním spoločnosti. Súd prvej inštancie tiež dospel k záveru, predmetná plná moc je platná aj napriek tomu, že na nej absentuje podpis splnomocnenca, zákon totiž nesankcionuje takúto absenciu podpisu neplatnosťou plnej moci.

5. K tvrdeniu žalobkyne o tom, že jej nebolo doručené oznámenie o postúpení pohľadávky a o výkone záložného práva a o týchto skutočnostiach a ani o prevode vlastníckeho práva nevedela, súd ich považoval za účelové, a to jednak z dôvodov uvedených v bode 34. napadnutého rozsudku a jednak preto, že žalobkyňa všetky skutočnosti, ktoré svedčia v jej neprospech odignorovala a jednoducho tvrdila, že o nich nevedela.

6. Súd prvej inštancie bol tiež toho názoru, že žalobkyňa túto žalobu podala účelovo v snahe nadobudnúť opäť vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam, je totiž ťažko uveriteľné, že po 8 rokoch, počas ktorých sa chovala ako vlastníčka týchto nehnuteľností, hoci ním nebola a nevedela to (hoci si uvedené jednoducho mohla overiť, nakoľko tieto údaje sú verejne dostupné), poberala nájomné, nezaujímal sa o to, že svoj dlh nesplnila ako ani o to, ako sa k tomu stavia záložný veriteľ (o záložnej zmluve nepochybne vedela) chcela svoj dlh odrazu splniť a až vtedy na tieto skutočnosti prišla. Tieto jej tvrdenia súd prvej inštancie nepovažoval za pravdivé. Neuveril ani tvrdeniu o tom, že nevedela o výkone záložného práva, o postúpení pohľadávky a že v obálke od RS TEAM Bratislava bol reklamný časopis, nie oznámenie.

7. Taktiež súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa si bola vedomá toho, že svoj dlh z pôžičky nesplnila a že jej veriteľ je oprávnený výkonom záložného práva svoju pohľadávku uspokojiť. Vedela o výkone záložného práva a tým musela vedieť i o postúpení pohľadávky a prevode vlastníctva, no do roku 2020 neurobila nič, až neskôr podala túto žalobu, preto nebola ako vlastníčka nehnuteľnosti bdela.

8. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie uzavrel, že je zrejmé, akým spôsobom žalovaná v roku 2013 vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam nadobudla a že medzi stratou vlastníckeho práva žalobkyne k predmetným nehnuteľnostiam a jeho nadobudnutím žalovanou boli vlastníčkami predmetných nehnuteľností dva ďalšie subjekty. Konštatoval, že žalovaná v čase kedy nadobudla svoje vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam konala v dobrej viere v skutočnosti zapísané v katastri nehnuteľností, podľa ktorých J. K. ako predávajúci bol vlastníkom týchto nehnuteľností, pričom nebola k nim zapísaná žiadna ťarcha. Pokiaľ žalovaná takto nehnuteľnosti kupovala, bola dobromyseľná o tom, že nadobúda vlastníctvo od vlastníka.

9. S poukazom na rozhodnutie Veľkého senátu (bod 25. odôvodnenia napadnutého rozsudku) súd prvej inštancie konštatoval, že spôsob, ktorým vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam nadobudla žalovaná, nie je možné subsumovať pod žiaden z prípadov, pre ktoré podľa rozhodnutia Veľkého senátu je potrebné takúto ochranu dobromyseľnému nadobúdateľovi poskytnúť. Prijal záver, že žalovaná bola pri nadobúdaní vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam dobromyseľná v to, že ich vlastníkom (oprávneným a zákonným) je predávajúci K.. Na túto okolnosť je podľa názoru súdu prvej inštancie nutné za daných skutkových okolností prihliadať a to aj s prihliadnutím na predchádzajúce prevody vlastníctva v rokoch 2012 - 2013, o ktorých žalovaná nevedela a nemala dôvod sa o to zaujímať. Bola to žalovaná a nie žalobkyňa, kto sa správal zodpovedne a kto bol bdely a že preto práve jej by mala byť súdna ochrana poskytnutá. Žalovaná nemohla vedieť a ani nevedela akým spôsobom sa prevádzalo

vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam, bola zodpovedná a bdela a konala vždy v dobrej viere, čo naopak nemožno konštatovať o žalobkyňi.

10. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP a žalovanej v konaní plne úspešnej priznal nárok na plnú náhradu trov konania. O výške jeho nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku.

11. Proti tomuto rozsudku podala písomne v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa, ktorá navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie v plnom rozsahu, alternatívne napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zruší a vráti súdu prvej inštancie na opätovné prejednanie a rozhodnutie. V dôvodoch svojho odvolania uviedla, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobkyňa je toho názoru, že rozsudok trpí vážnymi nedostatkami a je nezákonný. Poukázala na skutočnosť, že v danej veci súd prvej inštancie pochybil nielen čo sa týka hmotnoprávných otázok, ale poškodil žalobkyňu aj po procesnej stránke, keď jej na mnohých miestach svojím nesprávnym procesným postupom odňal možnosť konať pred súdom. Taktiež úplne ignoroval podstatnú argumentáciu žalobkyne, keď sa zásadne odklonil od rozhodovacej praxe Veľkého senátu Najvyššieho súdu SR, a to bez zdôvodnenia a celkovo vzal na seba postavenie žalovanej, keď produkoval obranu miesto nej. Žalobkyňa uviedla, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považuje za zmätočný, arbitrárny a bez potrebných logických súvislostí, založený na nesprávnom právnom posúdení. Pri jeho vyhlásení a v predchádzajúcom postupe navyše došlo zo strany súdu prvej inštancie k procesným pochybeniam a nebol dodržaný ani základný rámec úkonov, ktorý musí v zmysle CSP súd urobiť na pojednávaní.

12. Žalobkyňa v dôvodoch odvolania poukázala na svoju žalobu, kde uviedla, že nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávok na subjekt, ktorý mal údajne vykonať záložné právo, ktorým mala ona prísť o vlastnícke právo k pozemkom v prospech pána A. L., inak povedané, súd mal skúmať ex offo okolnosť, či je zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 18.09.2012 platná, alebo nie. Nedošlo k účinnému postúpeniu pohľadávok, keďže jej nebolo nikdy doručené oznámenie o ich údajnom postúpení (na základe neplatnej zmluvy), a súd sa mal zaoberať otázkou, či mohlo vôbec dôjsť k výkonu záložného práva osobou, ktorá toto mala vykonať. Nedošlo k oznámeniu o začatí výkonu záložného práva ani obligáčnemu a ani záložnému dlžníkovi, teda žalobkyňi, čím došlo k rozporu s ust. § 151l ods. 1 a ust. § 151m ods. 1 Občianskeho zákonníka, a teda výkon záložného práva nemohol prebehnúť riadne a platne. Žalobkyňa poukázala na odôvodnenie napadnutého rozsudku body 33., 34., 35, 40 a 49., v ktorých sa súd prvej inštancie zameril iba na okolnosti pomerovania kolízie práv pôvodného vlastníka a údajného dobromyseľného nadobúdateľa v reťazi prevodov vlastníckeho práva k pozemkom v kontexte nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 549/2015. Ďalej žalobkyňa uviedla, že závery a kritériá pomerovania pôvodného vlastníka a dobromyseľného nadobúdateľa, nevlastníka, nemôže súd aplikovať za žiadnych okolností, ak nejde o jeden z taxatívne vymedzených zákonných dôvodov. Tu o takýto prípad nešlo, čo konštatuje aj sám súd v bode 48. odôvodnenia, no v bode 49. uzatvára, že kritériá dobromyseľnosti nadobúdateľa a údajnej nedbalosti pôvodného vlastníka splnené neboli a na to v rozhodnutí prihliadol. Okrem toho, že splnené neboli, pokiaľ by aj hypoteticky boli, súd k tomu nevykonal žiadne dokazovanie a ani neprezentoval zodpovedajúci predbežný právny názor, aby sporové strany vedeli viesť kvalifikovaný útok/obranu.

13. Žalobkyňa ďalej zdôraznila, že súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku vedome dopúšťa kolízie s jednoznačne znejúcou judikatúrou vyšších súdov, a to bez akéhokoľvek zdôvodnenia. Pre úplnosť je potrebné dodať, že odôvodnenie rozsudku je aj vnútorne nekonzistentné, pretože súd sa môže zaoberať kolíziou takýchto práv iba za situácie, že zistí vadu právneho titulu nadobudnutia nehnuteľnosti u posledného vlastníka, ktorý sa v dôsledku toho ukáže ako nevlastník. Ak vada v reťazi právnych úkonov neexistuje, nie je dôvod sa kolíziou akokoľvek zaoberať, pretože nadobúdateľ nemusí byť ani dobromyseľný a vlastníkom sa stáva. Predmetom konania je určenie vlastníckeho práva, a ak súd začína odôvodnenie tým, že z katastrálneho spisu má nepochybne preukázané, že vlastníčkou pozemkov je žalovaná, potom došlo k odmietnutiu spravodlivosti, keďže sa meritom veci vôbec nezaoberal. Navyše pri hodnotení predmetnej dobromyseľnosti súd úmyselne vynechal podstatné okolnosti, ktoré vyplynuli z vylúchu manžela žalovanej. Napríklad o tom, ako tento odmietol pozemky nadobudnúť od pána A. L., ktorý mi ich ponúkol (jeho vyjadrenie: „kde vstúpi pán L., tam tráva narastie“), o ktorom vedel ako

o jednom z vlastníkov v reťazi, čo je taktiež v priamom rozpore s konštatovaním súdu v odôvodnení rozsudku. Kúpil ich následne (cez žalovanú, ktorá je jeho manželkou) až od inej osoby (J. A. K.), pričom za zmienku stojí aj to, že táto mu pozemky predala za kúpnu cenu o 20.000,- eur nižšiu ako ich nadobudla (evidentne vedomá si problematickosti nadobúdacieho titulu, inak nedáva takáto výrazná zľava z ceny žiadny logický zmysel). Toto z odôvodnenia rozsudku vôbec nevyplýva, aj keď je to absolútne zrejme zo zápisnice o pojednávaní a zvukového záznamu z výsluchu. Navyše žalobkyňa na túto skutočnosť osobitne poukazovala. Súd prvej inštancie sa tak navyše okrem vyššie vytykánych väd dopustil aj neprípustného selektívneho prístupu k vykonanému dokazovaniu a okolnosti v prospech žalobkyne z neho svojvoľne vyradil.

14. Zároveň žalobkyňa poukázala na to, že zo strany súdu nebol ani na jednom z pojednávaní dodržaný postup podľa ust. § 181 ods. 2 CSP, hoci žalobkyňa o to hneď na prvom pojednávaní žiadala. Súd prvej inštancie napriek tomu na mnohých miestach odôvodnenia rozsudku prezentuje svoje subjektívne názory na pohnútky žalobkyne, či na obsah jej výpovede, kedy jej tvrdenia označuje ako nelogické a iracionálne, či prinajmenšom zvláštne a neuveriteľné. Počas výsluchu žalobkyne sa však súd prvej inštancie ani raz neopýtal na tieto okolnosti a ani jej nedal otázku, ktorými by si overil to, čo neskôr v rozsudku subjektívne degraduje a spochybňuje. Osobitne je táto okolnosť a neštandardný prístup súdu, ktorý akoby sa chopil role advokáta žalovanej, vypuklá v kontexte toho, že žalovaná jej tvrdenia nikdy nielenže nevyvrátila dôkazmi (z jej strany nebolo možno negatívnu skutočnosť preukazovať), ale ani len nepoprela. Tieto sa nestali ani spornými. Súd teda v závere za sporné považoval okolnosti, ktoré nimi nikdy neboli a na ich nesprávnom zhodnotení založil svoje rozhodnutie vo veci samej.

15. Vytýkala súdu prvej inštancie, že sa nesprávne vysporiadal s jej námietkou ohľadom neplatnosti postúpenia pohľadávok z dôvodu vady (generálneho) plnomocenstva, ktoré bolo udelené J. L. dňa 12.05.2009. Samotné zdôvodnenie k jej námietke ohľadom právneho nedostatku plnomocenstva je potom skonštatované v bode 39. odôvodnenia, kde súd konštatuje, že „generálnu plnú moc podľa aktuálneho právneho poriadku SR môže udeliť i právnická osoba prostredníctvom svojho konateľa“. Toto je ale právne posúdenie, ktoré sa na argumentáciu žalobkyne vôbec nevzťahuje. Súd prvej inštancie totiž prehliada, že v jej veci generálne plnomocenstvo neudelila právnická osoba, ale J. L. ako fyzická osoba a konateľka spoločnosti. Nesprávne právne posúdenie veci teda pramení v tomto smere z nesprávne vyhodnotených vstupov, kedy súd hodnotil a posudzoval úplne iné skutkové okolnosti, aké mal a aké reálne nastali. J. L. udeľovala generálne plnomocenstvo ako fyzická osoba v postavení „konateľky“, čo je v zmysle ustálenej a dlhodobo konštatovanej judikatúry vyšších súdov vylúčené. Konateľ – samostatne ako fyzická osoba, nie konajúc v mene spoločnosti, nemôže na výkon svojej funkcie (nie na jednotlivý úkon) splnomocniť a tým preniesť výkon práv konateľa inú osobu, pretože by sa tým obchádzala vôľa valného zhromaždenia o tom ako má byť obsadený štatutárny orgán. Z uvedeného jednoznačne vyplynulo, že plnomocenstvo trpí vadou absolútnej neplatnosti, čo mal súd prvej inštancie zistiť a skonštatovať, no bezdôvodne to neurobil.

16. Namietala, že postúpenie pohľadávok bolo voči žalobkyňi neúčinné, pretože jej nebolo oznámené. Žalobkyňa ďalej uviedla, že všetko čo bolo vyššie uvedené, platí aj vo vzťahu k ďalšej jej námietke, ktorou sa rovnako súd nezaoberal. Výkon záložného práva bol postihnutý mnohými vadami, nebol vykonaný riadne, a preto ani následný prevod nemôže obstať. Nezákonnosť pri výkone záložného práva nemôže vytvoriť základ pre platný prevod. Vlastnícke právo teda žalobkyňa nemohla nikdy stratiť, ak výkon záložného práva nebol urobený lege artis, pričom táto okolnosť jasne vyplýva z katastrálneho spisu, ktorý si súd zabezpečil, a ktorý aj ako dôkaz vykonal. Žalovaná v rámci svojej obrany nepreukázala opak. Súd prvej inštancie aj napriek tomu túto zásadnú okolnosť prehliadol a nevyvodil z nej žiadne právne dôsledky.

17. Uviedla, že dobromyseľnosťou nadobúdateľa by sa mohol súd zaoberal jedine vtedy, ak by určil vadu akéhokoľvek právneho titulu v reťazi nadobúdania pozemkov žalovanou a ak by boli aplikovateľné závery nálezu Ústavného súdu SR z roku 2015, s ktorým pracuje súd v bode 24. odôvodnenia rozsudku. V závere žalobkyňa uviedla, že generálne plnomocenstvo udelené konateľkou ako fyzickou osobou na výkon funkcie konateľa inej osobe je absolútny neplatný právny úkon, v čoho dôsledku je neplatná aj zmluva o postúpení pohľadávok uzavretá s jeho použitím. Zdôraznila, že postúpenie pohľadávok podľa neplatnej zmluvy žalobkyňi nebolo nikdy oznámené, preto je nielen neplatné, ale aj voči žalobkyňi neúčinné, na základe neúčinného postúpenia nemôže údajný nový veriteľ vykonávať záložné právo. Pri výkone záložného práva bol porušený zákon, jeho začatie jej nebolo riadne oznámené, nebolo oznámené ani iným taxatívne stanoveným osobám, v čoho dôsledku došlo k nezákonnému prevodu. O vlastnícke právo k pozemkom žalobkyňa nikdy neprišla, a teda s pozemkami nemohol platne nakladať ani pán A. L., ani J. A. K. a tieto nemohla nadobudnúť ani žalovaná. Platí tu zásada nemo plus iuris, ktorú nie je možné prelomiť dobromyseľnosťou nadobúdateľa, nevlastníka, keďže nejde o taxatívne

vymedzený prípad v zmysle zákona. Žalovaná ani nikdy nebola dobromyseľnou nadobúdateľkou. Keďže vedela o problematickosti prevodov, ktoré predchádzali jej kúpe a práve s využitím tejto informácie dosiahla to, že J. A. K. jej prieviedol pozemky so stratou 20.000 eur, aj keď ich pár mesiacov predtým kupoval od A. L. za 75.000 eur, aj napriek tomu, že ich ponúkal jej manželovi už samotný A. L., od ktorého ich kúpiť tento odmietol.

18. K odvolaniu žalobkyne sa písomne vyjadrila žalovaná, ktorá navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal žalovanej voči žalobkyni náhradu trov konania prvoinštančného aj odvolacieho v rozsahu 100 %. Ďalej uviedla, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd prvej inštancie sa dôsledne zaoberal argumentami uvádzanými žalobkyňou v konaní pred súdom. V bodoch 36. až 39. odôvodnenia odvolania podrobne analyzoval otázku platnosti generálneho plnomocenstva udeleného J. L. 12.05.2009, od ktorej sa odvíja otázka platnosti zmluvy o postúpení pohľadávok ako takej, so záverom, že udelená plná moc je platná, konanie splnomocnenca následne bolo konaním spoločnosti. Uviedla, že súd prvej inštancie zastáva názor, že predmetná plná moc je platná aj napriek tomu, že na nej absentuje podpis splnomocnenca, zákon totiž nesankcionuje takúto absenciu podpisu neplatnosťou plnej moci.

19. Vo vyjadrení k odvolaniu žalovaná tiež uviedla, že súd prvej inštancie sa zaoberal aj otázkou účinného postúpenia pohľadávok, resp. doručenia oznámenia o takomto postúpení. V bode 40. napadnutého rozsudku vyhodnotil tvrdenia žalobkyne o nedoručení takéhoto oznámenia za účelové, a to jednak z dôvodov uvedených v bode 34. tohto rozsudku, a jednak preto, že žalobkyňa všetky skutočnosti, ktoré svedčia v jej neprospech odignorovala a jednoducho tvrdila, že o ich nevedela. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal aj na zásadu vigilanti bus iura scripta sunt a dodal, že je toho názoru, že žalobkyňa podala túto žalobu účelovo, v snahe nadobudnúť opäť vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam, je totiž ťažko uveriteľné, že po 8 rokoch, počas ktorých sa chovala ako vlastníka týchto nehnuteľností, hoci ním nebola a nevedela to, mohla overiť, nakoľko tieto údaje sú verejne dostupné, poberala nájomné, nezaujímal sa o to, že svoj dlh nesplnila, ako ani o tom, ako sa k tomu stavia záložný veriteľ (o záložnej zmluve nepochybne vedela), chcela svoj dlh odrazu splniť a až vtedy na tieto skutočnosti prišla. Tieto tvrdenia súd prvej inštancie nepovažoval za pravdivé a potom sa súdu javí ako nepravdivé aj tvrdenie o tom, že nevedela o výkone záložného práva, o postúpení pohľadávky, a že v obálke od RS TEAM Bratislava bol reklamný časopis, nie oznámenie. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku poukázal na toto rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, avšak s tým, že posudzovanú vec nie je možné subsumovať pod žiaden z prípadov v ňom uvedených, pretože v tomto prípade vždy prevádzal nehnuteľnosť vlastníka, a že nedošlo k porušeniu zásady „nemo plus iuris“.

20. Ďalej poukázala na to, že pokiaľ ide o nedodržanie postupu súdom prvej inštancie podľa § 181 ods. 2 Civilného sporového poriadku, toto tvrdenie je zavádzajúce. Zo zápisnice o pojednávaní z 03.09.2021 totiž vyplynulo, že súd predniesol predbežné právne posúdenie sporu. Uviedol, ktoré skutkové a právne tvrdenia považuje za sporné, a ktoré dôkazy vykoná. Rovnako zavádzajúce a nepravdivé je tiež tvrdenie žalobkyne, že žalovaná jej skutkové tvrdenia v konaní nepoprela. Okrem písomných podaní svedčia o tom aj ústne prednesy zástupkyne žalovanej na pojednávaní. Okrem iného na pojednávaní 07.09.2022 uviedla, že zmluvu o postúpení pohľadávky považovala za platnú s poukazom na dôvody platnosti generálneho plnomocenstva spochybnila tiež údajné nedoručenie oznámenia o začatí výkonu záložného práva, a poukázala aj na ustanovenia § 526 ods. 1 a § 530 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorých právne účinky cesie nastávajú uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávky. Prípadné nesplnenie oznamovacej povinnosti nemá vplyv na platnosť cesie, ani na jej právne účinky, pričom Občiansky zákonník predpokladá aj tzv. tichú cesiu. V neposlednom rade označila aj žalobkyňou uplatnenú námietku o neoznámení výkonu záložného práva záložnému dlžníkovi, a jej tvrdenie o síce doručení obálky od záložného veriteľa však s obsahom reklamného letáku, aj vzhľadom na obsahy jej doterajších nehodnoverných tvrdení, za špekulatívne a nepravdivé. Napokon aj tvrdenie žalobkyne o nedoručení oznámenia o výkone záložného práva dlžníkovi a obligačnému dlžníkovi označila za hypotetické úvahy žalobkyne. Pokiaľ ide o namietané nesprávne právne posúdenie platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky z dôvodu vady plnomocenstva, súd prvej inštancie sa touto otázkou v napadnutom rozsudku veľmi podrobne zaoberal a správne právne posúdil aj s odkazom na citované zákonné ustanovenie. Žalobkyňa sa snaží toto právne posúdenie spochybniť tým, že súd prvej inštancie mal vyhodnocovať plnomocenstvo ako právny úkon udelený právnickou osobou, pričom mal prehliadnuť, že plnomocenstvo neudelila právnická osoba, ale fyzická osoba – konateľ. Je to však žalobkyňa, ktorá či už vedome alebo nevedome prehliada, že súd prvej inštancie poukazuje na možnosť udelenia plnomocenstva právnickou osobou, prostredníctvom svojho konateľa. Žalovaná poukázala na Občiansky zákonník pri možnosti udeliť generálne plnomocenstvo nerozlišuje medzi fyzickou a právnickou osobou. Rovnaké zákonné podmienky pri udeľovaní plnej moci sa podľa Občianskeho zákonníka vzťahujú tak na právnickú, ako

aj na fyzickú osobu. To znamená, že podľa Občianskeho zákonníka sa každý subjekt práva, či už fyzická alebo právnická osoba, môže dať zastúpiť inou osobou s tým, že rozsah tohto zastúpenia je na rozhodnutí tohto subjektu práva. Ďalej žalovaná uviedla, že konanie štatutárneho orgánu podľa ust. § 20 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa tak považuje za samotné konanie právnickej osoby. Ustanovenie Občianskeho zákonníka o výlučnom oprávnení konateľa robiť právne úkony právnickej osoby sa však netýka zastupovania právnickej osoby, ergo konania za právnickú osobu. Ak je totiž právnická osoba zmluvne zastúpená, tak v prípade konania zástupcu nejde o konanie právnickej osoby, ale len o konanie zástupcu, ktorý koná za právnickú osobu, keďže koná v mene právnickej osoby a na účet právnickej osoby. Rozdiel medzi týmito dvoma spôsobmi konania spočíva v tom, že kým štatutárny orgán pri konaní právnickej osoby prejavuje vôľu tejto právnickej osoby, tak zástupca v prípade konania za právnickú osobu prejavuje svoju vlastnú vôľu.

21. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení zo dňa 25.05.2022 uviedla, že zmluvu o postúpení pohľadávok považuje za absolútne neplatný právny úkon. Uviedla, že v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok bola jediným konateľom spoločnosti RS TEAM pani J. I. L.. Ako konateľka však v mene spoločnosti RS TEAM zmluvu o postúpení pohľadávok nepodpísala. V mene spoločnosti RS TEAM pri uzavretí zmluvy o postúpení pohľadávok, ako to vyplýva aj z označenia zmluvných strán, konal M. N., a to na základe tzv. Generálnej plnej moci udelennej J. I. L. ako konateľkou spoločnosti RS TEAM pre M. N. dňa 12.05.2009. Uvedenou plnou mocou mala J. I. L. splnomocniť M. N. na všetky právne úkony v rozsahu oprávnení konateľa spoločnosti, ktoré sú upravené, resp. vyplývajú z Obchodného zákonníka, Spoločenskej zmluvy spoločnosti, ako aj na nakladanie s majetkom spoločnosti. J. I. L. ako konateľka spoločnosti tak mal na M. N. preniesť výkon oprávnení konateľa vo vzťahu k spoločnosti RS TEAM v celom rozsahu bez obmedzenia. Z pripojenej plnej moci je zrejmé, že sa jedná o tzv. generálnu plnú moc. Podľa ustálenej a v zásade konštantnej súdnej praxe a odborných názorov je udelenie generálnej plnej moci na úkony spadajúce do pôsobnosti konateľa spoločnosti neprípustné ergo absolútne neplatné. Výkon funkcie konateľa a plnenie úloh z tohto postavenia vyplývajúce je osobnej povahy, ktoré nie je možné preniesť na ďalšie osoby. Konateľské a rozhodovacie oprávnenia i povinnosti štatutárnych orgánov sú v zásade, čo do účinkov navonok, neobmedziteľné a vo svojom súhrne (ako celok konateľských oprávnení) na ďalšie osoby neprenosné. Žalobkyňa poukázala na nálezh Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 353/2012, ktorého predmetom posudzovania bolo udelenie plnej moci, ktorou konateľ vo svojom mene splnomocnil tretiu osobu – splnomocnenca, na všetky úkony, ktoré súvisia s podnikateľskou činnosťou spoločnosti s tým, že splnomocnenie je vydané bez obmedzení v rozsahu práv konateľa spoločnosti. V zásade sa jednalo o posúdenie identického znenia plnej moci, ako ho udelila J. I. L. pre M. N.. Ústavný súd SR v predmetnom náleze dospel k záveru, že splnomocnenie v uvedenom rozsahu je neprípustné. Za spoločnosť RS TEAM tak pri uzatváraní Zmluvy o postúpení pohľadávok nekonala oprávnená osoba, a teda zmluva o postúpení pohľadávok je pre absenciu podpisu spoločnosti RS TEAM ako postupníka neplatná pre nedodržanie písomnej formy ako to ukladá ust. § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z absolútne neplatného právneho úkonu nemôže vzniknúť úkon platný, a teda z absolútne neplatného právneho úkonu nemôže nadobudnúť práva ani tretia osoba. Neplatnosťou tak trpia všetky ďalšie úkony, ktoré na takúto zmluvu o postúpení pohľadávok nadväzovali. Ďalej žalobkyňa uviedla, že výkon záložného práva je neplatný nielen z dôvodu, že ho mala vykonať osoba, ktorá nebola vlastníkom pohľadávok zabezpečených záložným právom – spoločnosť RS TEAM, ale aj z dôvodu rozporu s ust. § 151l ods. 1 Občianskeho zákonníka v tom, že nedošlo k oznámeniu o začatí výkonu záložného práva obligačnému a záložnému dlžníkovi. Žalobkyňa poukázala na pojednávanie, ktoré sa vo veci konalo dňa 12.11.2021, kde uviedla, že od spoločnosti RS TEAM jej nebola nikdy doručená žiadna listina, v ktorej by jej malo byť oznámené začatie výkonu záložného práva k jej pozemkom. Žalobkyňa poukázala na skutočnosť, že v minulosti jej bola od uvedenej spoločnosti doručená obálka, ktorej obsahom bol reklamný časopis. Zrejme sa jedná o obálku, ktorou spoločnosť RS TEAM v katastrálnom konaní V 5684/12 preukazovala, že jej bolo doručené o oznámenie výkonu záložného práva. Ako uviedla nižšie, celkom zjavne k tomu zo strany RS TEAM nikdy nedošlo. Spoločnosti RS TEAM bolo totiž zrejmé, že voči takémuto nezákonnému postupu výkonu záložného práva by sa bránila jej zámerom preto bolo odňať žalobkyni vlastníctvo k pozemkom tak, aby sa o tom žalobkyňa nedozvedela, čo sa jej aj úskokom cez doručenie reklamného letáku podarilo. Aj keby žalobkyňa pripustila, že obsahom predmetnej zásielky bola listina, ktorou mala žalobkyni spoločnosť RS TEAM oznamovať začatie výkonu záložného práva, tak jej obsahom mala byť listina v znení a vyhotovení, ako bola predložená, Okresnému úradu Nové Zámky v konaní zn. P-1613/12. Predmetom katastrálneho konania P-1613/12 bol zápis poznámky o začatí výkonu záložného práva. O tejto listine pritom ale Okresný úrad Nové Zámky v rozhodnutí o prerušení konania zn. V 5684/12 zo dňa 09.11.2012 uviedol, že nie je zápisu schopná,

nakoľko z nej nie je zrejmé, kto túto listinu podpísal a neobsahuje údaje vlastníka nehnuteľností podľa § 42 ods. 2 písm. a) katastrálneho zákona. Na podklade rozhodnutia o prerušení katastrálneho konania niektorý z účastníkov katastrálneho konania o výkone záložného práva vedeného pod zn. V-5684/12 odstránil túto vadu konania tak, že doručil Okresnému úradu Nové Zámky upravenú listinu označenú ako Oznámenie o začatí výkonu záložného práva, doplnenú už o údaje vlastníka nehnuteľností podľa § 42 ods. 2 písm. a) katastrálneho zákona. Táto však v tomto znení žalobkyni prirodzene nemohla byť a ani nebola celkom zjavne nikdy doručená, aj keby žalobkyňa pripustila, že jej spoločnosť RS TEAM nejaké oznámenie o začatí výkonu záložného práva niekedy doručovala, čo žalobkyňa poprela. Aj teda keby žalobkyňa pripustila, že jej spoločnosť RS TEAM nejaké oznámenie o začatí výkonu záložného práva niekedy doručovala, tak takéto oznámenie nemohlo vyvolať zamýšľané právne účinky, nakoľko nespĺňalo náležitosti zápisu spôsobilej listiny do katastra nehnuteľností. Bolo teda povinnosťou záložného veriteľa – spoločnosti RS TEAM, takéto oznámenie v znení, ako ho upravené predložil niektorý z účastníkov katastrálneho konania zn. V-5684/12 katastru, zaslať žalobkyni, čo sa však rovnako nestalo. Ak by totiž nebola vada listiny odstránená spôsobom úpravy listiny oznámenia o začatí výkonu záložného práva, na jej podklade by kataster nehnuteľností nevykonal zápis o výkone záložného práva ako nevyhnutnej podmienky pre jeho výkon. K výkonu záložného práva na poklade listiny – oznámenia o začatí výkonu záložného práva, ktorá mala byť doručená žalobkyni, čo však ona popiera, by nikdy nedošlo k výkonu záložného práva. Navyše ako vyplýva z listiny, ktorá bola predložená Okresnému úradu Nové Zámky v konaní o zápis poznámky o začatí výkonu záložného práva zn. P-1613/12, nielenže táto listina neobsahuje údaje o osobe záložného dlžníka ako to predpokladá Katastrálny zákon, a teda nie je ani zápisu spôsobilá – ako nevyhnutná podmienka pre samotný výkon záložného práva, ale tento úkon nie je žalobkyni zjavne ani adresovaný. Tak pôvodná listina v konaní zn. P – 1613/12 tak aj opravená – predložená v konaní o výkon záložného práva zn. V-5684/12, je adresovaná Správe katastra Nové Zámky. Táto samotná skutočnosť je potvrdením a dôkazom, že oznámenie o začatí výkonu záložného práva žalobkyni nebolo nikdy ani len doručované, nieto ešte doručené. Adresátom bol totiž celkom iný subjekt ako žalobkyňa. Aj keby však bolo žalobkyni takéto oznámenie doručené, tým, že jeho adresátom bola Správa katastra Nové Zámky, a teda nie žalobkyňa, dokument neobsahoval žiadne jej osobné údaje, z ktorých by mohla žalobkyňa identifikovať, že jej je tento úkon určený, tento právny úkon nemožno vyhodnotiť inak ako absolútne neplatný pre jeho neurčitosť a nezrozumiteľnosť. Oznámenie o začatí výkonu záložného práva je jednostranný právny úkon, ktorý pre svoju platnosť musí spĺňať všetky zákonné atribúty – musí byť adresovaný záložnému dlžníkovi, musí byť určitý a zrozumiteľný, inak je (absolútne) neplatný. V kontexte toho, že žalobkyni nebolo nikdy oznámené postúpenie pohľadávky na spoločnosť RS TEAM, z listiny zo dňa 18.09.2012 označenej ako Oznámenie o začatí výkonu záložného práva priamym predajom zálohu kupujúcemu v zmysle čl. V bod 2 písm. a) Záložnej zmluvy je zrejmé, že je adresovaná Správe katastra Nové Zámky, so spoločnosťou RS TEAM nebola žalobkyni v žiadnom zmluvnom vzťahu, bolo by oznámenie pre žalobkyňu absolútne nezrozumiteľné pre jeho neurčitosť a vnútorný rozpor. Takéto oznámenie, aj keby malo byť doručené, čo žalobkyňa nepoprela, nemohlo teda vyvolať zamýšľané právne následky ako to predvída ust. § 1511 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko sa jedná o absolútne neplatný právny a listinu nespôsobilú na zápis do katastra nehnuteľností ako nevyhnutná podmienka na výkon záložného práva. Žalobkyňa je toho názoru, že nemohla tak byť a nebola splnená podmienka oznámenia začatia výkonu záložného práva záložnému dlžníkovi. Výkon záložného práva je teda pre rozpor so zákonom aj z tohto dôvodu absolútne neplatný právny úkon. Žalobkyňa ďalej uviedla, že nemohla byť a nebola tak splnená podmienka oznámenia začatia výkonu záložného práva dlžníkovi, jej synovi. Výkon záložného práva je tak pre rozpor so zákonom aj z tohto dôvodu absolútne neplatný právny úkon. S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti a absolútnu neplatnosť Zmluvy o postúpení pohľadávok; výkonu záložného práva, je absolútne neplatný každý ďalší právny úkon, ktorý na postúpenie pohľadávok alebo výkon záložného práva nadväzoval. Z absolútne neplatného právneho úkonu nemožno nadobudnúť žiadne právo, a to bez ohľadu na skutočnosť, či bol nadobúdateľ dobromyseľný, alebo nie. Na absolútnu neplatnosť právneho úkonu súd prihliada ex offo. V tejto súvislosti žalobkyňa poukázala na uznesenie NS SR z 27.04.2021 sp. zn. 1VObd/2/2020, podľa ktorého na základe absolútne neplatného právneho úkonu nie je možné nadobudnúť vlastnícke práva, a to ani v prípade, že na jeho podklade bol uskutočnený vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Žalobkyňa taktiež poukázala na rozsudok NS SR z 26.01.2017, sp. zn. 3Cdo/223/2016 alebo z 28.06.2017 sp. zn. 3Cdo/115/2016, podľa ktorých iba dobrá viera nadobúdateľa nemôže prelomiť zásadu nemo plus iuris ad alium transferre potest ipse habet, pretože podľa súčasného právneho stavu dobrá viera nadobúdateľov je významná len potiaľ, že majú všetky práva oprávneného držiteľa v zmysle § 129 a nasl. Občianskeho zákonníka. Inými slovami, podľa tohto právneho názoru dobrá viera sama o sebe nie je originárnym spôsobom nadobudnutia vlastníckeho práva.

22. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 389 ods.1 písm. b) a c/ CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

23. Podľa § 389 odsek 1 CSP písm. b), súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

24. Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

25. Predmetom konania je žaloba doručená súdu prvej inštancie dňa 07.12.2020, ktorou sa žalobkyňa voči žalovanej domáhala určenia, že je:

- výlučným vlastníkom v pomere 1/1 nehnuteľností evidovaných Okresným úradom Nové Zámky, katastrálny odbor, okres Nové Zámky, obec F. G. H., katastrálne územie F. G. H., na LV č. XXXX, pozemky parcely registra „E“ evidované na mape určeného operátu, a to p. č. 5181/3, 5181/4, 5183, 5184, 5185, 5186, 5187, 5188/1, 5191/1, 5191/2;
- podielovým spoluvlastníkom v pomere 1 nehnuteľnosti evidovanej Okresným úradom Nové Zámky, katastrálny odbor, okres Nové Zámky, obec F. G. H., katastrálne územie F. G. H., na LV č. XXXX, pozemok parcela registra „E“ p. č. 5189/1;
- podielovým spoluvlastníkom v pomere 1 nehnuteľnosti evidovanej Okresným úradom Nové Zámky, katastrálny odbor, okres Nové Zámky, obec F. G. H., katastrálne územie F. G. H., na LV č. XXXX, pozemok parcela registra „E“ p. č. 5194 a 5197 (ďalej len ako „Nehuteľnosti“).

26. Žalobkyňa tvrdila, že nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky na subjekt, ktorý mal vykonať záložné právo, pričom súd prvej inštancie mal ex offo skúmať, či je zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 18.09.2012 platná. Nedošlo k účinnému postúpeniu pohľadávok, keďže jej nikdy nebolo doručené oznámenie o ich údajnom postúpení a nedošlo ani k oznámeniu o začatí výkonu záložného práva ani obligačnému a ani záložnému dlžníkovi, čím došlo k rozporu s § 151l ods. 1 a § 151m ods. 1 OZ, a teda výkon záložného práva nemohol prebehnúť riadne a platne.

27. Súd prvej inštancie žalobu zamietol, pričom dôvody zamietnutia žaloby boli nasledovné. Súd prvej inštancie konštatoval, že generálnu plnú moc podľa aktuálneho právneho poriadku SR môže udeliť i právnická osoba prostredníctvom svojho konateľa a tiež, že tak bolo možné platne urobiť i v čase udelenia plnej moci J. L. dňa 12.05.2009 a teda udelená generálna plná moc je platná, následné konanie splnomocnenca bolo konaním spoločnosti. Plná moc je platná, aj napriek tomu, že na nej absentuje podpis splnomocnenca, zákon totiž takúto absenciu podpisu nesankcionuje neplatnosťou plnej moci. Tvrdenia žalobkyne o tom, že jej nebolo doručené oznámenie o postúpení pohľadávky a o výkone záložného práva a o týchto skutočnostiach a ani o prevode vlastníckeho práva nevedela, súd považoval za účelové. Uviedol, že žalobu žalobkyňa podala účelovo v snahe opäť nadobudnúť vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam. Nepovažoval za pravdivé ani jej tvrdenie o tom, že nevedela o výkone záložného práva, o postúpení pohľadávky a že v obálke od RS TEAM Bratislava bol reklamný časopis, nie oznámenie. V tomto prípade nedošlo k porušeniu zásady nemo plus iuris a žalovaná nadobudla nehnuteľnosti dobromyseľne.

28. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany v konaní na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami strany. Porušením uvedeného práva strany na jednej strane a povinnosti súdu na druhej strane sa strane konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite, skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

29. Z uvedeného vyplýva, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie musí mať náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypořadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Ak rozhodnutie súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné.

30. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie riadne na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a dostatočne sa nevysporiadal s námietkami žalobkyne vznesenými v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, čo robí jeho rozhodnutie nepreskúmateľným, čím došlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý súdny proces, a preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

31. Z obsahu súdneho spisu má odvolací súd preukázané, že dňa 26.10.2011 uzatvorila žalobkyňa zmluvu o pôžičke s veriteľom J. I. B., na základe ktorej si požičala sumu 41 500 eur. Na zabezpečenie vrátenia pôžičky uzatvorili záložnú zmluvu zo dňa 26.10.2011 na nehnuteľnosti, ku ktorým určenia vlastníctva sa žalobkyňa domáha. Na základe dohody o pristúpení k záväzku zo dňa 26.10.2011 k záväzku žalobkyne vyplývajúcej zo zmluvy o pôžičke zo dňa 26.10.2011 pristúpil dlžník O. A. a stal sa dlžníkom popri pôvodnom dlžníkovi – žalobkyni. Dňa 20.09.2012 J. I. B. postúpila pohľadávku zo zmluvy o pôžičke zo dňa 26.10.2011 na spoločnosť RS TEAM Bratislava s.r.o. (č. I. 100). Dňa 18.09.2012 spoločnosť RS TEAM Bratislava s.r.o. podaním adresovaným Správe Katastra Nové Zámky oznámila začatie výkonu záložného práva priamym predajom kupujúcemu (A. L.) (č. I. 171).

32. Dňa 05.11.2012 uzatvorila žalobkyňa v zastúpení RS TEAM Bratislava s.r.o. s A. L. kúpnu zmluvu predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam (č. I. 91 spisu). Dňa 06.11.2012 bol katastru doručený návrh na vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v prospech kupujúceho A. L. (č. I. 89). Katastrálny úrad katastrálne konanie prerušil, pretože správe katastra boli v deň podania návrhu na vklad vlastníckeho práva doručené aj listiny, ktoré neboli vkladu schopnými (č. I. 95). Medzi inými aj Oznámenie o začatí výkonu záložného práva zaevidované pod č. P 1613/12; Správa katastra uviedla, že z predloženej listiny nie je zrejmé, kto túto listinu za spoločnosť RS TEAM Bratislava s.r.o. podpísal a taktiež neobsahuje údaje vlastníka nehnuteľností podľa § 42 ods. 2 písm. a) katastrálneho zákona. Bolo tiež potrebné, aby predložili doklad o doručení Oznámenia o začatí výkonu záložného práva záložcovi – vlastníkovi nehnuteľností, pretože táto skutočnosť má vplyv na platnosť zmluvy.

33. Následne bola správe katastra doručená listina Oznámenia o začatí výkonu záložného práva „doplnená“ o potrebné náležitosti (č. I. 99) a doručienka, potvrdzujúca prijatie listiny (nie je zrejme akej) A. A. dňa 02.10.2012 (č. I. 98). Na základe takto doplnených listín správa katastra dňa 26.11.2012 povolila vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v prospech A. L.. Následne A. L. previedol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam na J. A. K. (č. I. 106, 113). Od J. A. K. nadobudla vlastnícke právo k nehnuteľnostiam žalovaná - D. E. (č. I. 118, 122).

34. Pre rozhodnutie vo veci samej považuje odvolací súd za podstatné, relevantne sa vysporiadať s námietkou žalovanej, že jej nebolo doručené oznámenie o začatí výkonu záložného práva, najmä keď z obsahu katastrálneho spisu vyplýva, že verzia Oznámenia o začatí výkonu záložného práva na základe ktorej správa katastra povolila vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v prospech A. L. nebola preukázateľne doručená žalobkyni. Ak by aj zásielka by obsahovala Oznámenie o začatí výkonu záložného práva, odvolaciemu súdu sa javí, že žalobkyni nemohlo byť doručené Oznámenie o začatí výkonu záložného práva, na základe ktorého správa katastra povolila vklad vlastníckeho práva (č. I. 98 spisu), pretože dátum doručenia tohto oznámenia žalobkyni je 02.10.2012. Odvolací súd dáva do pozornosti súdu prvej inštancie, že správa katastra prerušila katastrálne konanie, pretože jej nebolo predložené Oznámenie o začatí výkonu záložného práva so zákonom požadovanými náležitosťami. Až po prerušení konania (po 09.11.2012) bolo správe katastra doručené Oznámenie o začatí výkonu záložného práva s potrebnými náležitosťami. Na základe uvedeného sa odvolaciemu súdu javí, že Oznámenie o začatí výkonu záložného práva č. I. 98 spisu síce datované dňa 18.09.2012 nie je Oznámením o začatí výkonu záložného práva z č. I. 171 spisu, ale ide o doplnenú listinu v súlade

s rozhodnutím správy katastra o prerušení konania, a preto nie je logické, že by táto listina mohla byť žalobkyni doručená už 02.10.2012. Z uvedeného dôvodu sa bude súd prvej inštancie musieť argumentačne vysporiadať so situáciou, či v prípade, ak by aj bolo žalobkyni doručené Oznámenie o začatí výkonu záložného práva dňa 02.10.2012, obsahovalo všetky potrebné náležitosti a bolo listinou spôsobilou vyvolať zamýšľané právne účinky, teda či mohol záložný veriteľ disponovať so zálohom a previesť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam na tretiu osobu. Navyše je treba dať za pravdu žalobkyni v tom, že zatiaľ v konaní nebolo predložená listiny Oznámenie o začatí výkonu záložného práva adresovaná žalobkyni.

35. Záložný veriteľ je totižto povinný oznámiť začatie výkonu záložného práva záložcovi. V prípade, ak predmet zálohu poskytla iná osoba ako záložný dlžník, zašle záložný veriteľ oznámenie o začatí výkonu záložného práva nielen záložcovi, ale i dlžníkovi. Oznámenie o začatí výkonu záložného práva má dôležitý hmotnoprávny význam. Záložný veriteľ môže pristúpiť k speňaženiu zálohu až po uplynutí 30-dňovej lehoty, ktorá sa počíta od doručenia tohto oznámenia záložcovi, príp. i dlžníkovi (§ 151m ods. 1 prvá veta OZ). Oznámenie o začatí výkonu záložného práva sa záložcovi, príp. i dlžníkovi musí oznámiť písomnou formou (najradšej doporučeným listom). V písomnom oznámení o začatí výkonu záložného práva musí záložný veriteľ uviesť dôvody začatia výkonu záložného práva, ale aj to, akým spôsobom uspokojí svoju splatnú pohľadávku alebo ako sa bude domáhať uspokojenia zo zálohu. Môže tak urobiť spôsobmi uvedenými v ustanovení § 151j ods.1 OZ. Od okamihu doručenia oznámenia záložca nesmie previesť záloh bez súhlasu záložného veriteľa a po 30 dňoch od oznámenia záložný veriteľ môže predať záloh buď priamo, alebo na verejnej dražbe (pozri § 151m ods. 1 OZ).

36. Vzhľadom na uvedené skutočnosti bude potrebné, aby súd prvej inštancie opätovne posúdil, či k prevodu vlastníckeho práva záložným veriteľom došlo platne a tiež posúdi platnosť na to nadväzujúcich prevodov vlastníckeho práva.

37. Keďže na základe dohody o pristúpení k záväzku zo dňa 26.10.2011 (č. I. 64) bol dlžníkom aj syn žalobkyne, odvolací súd považuje za potrebné pre úplnosť sa vyjadriť aj k potrebe doručenia oznámenia o začatí výkonu záložného práva podľa § 151l ods. 1 OZ aj jemu. Zmluva o pristúpení k záväzku (kumulatívna intersecia) je uzatváraná bez účasti dlžníka a jej účinnosť nie je podmienená dlžníkovým súhlasom. Pristupujúci dlžník sa nestáva účastníkom základného záväzkového vzťahu ako celku a je zviazaný iba v rozsahu subjektívnej povinnosti, ktorá zodpovedá dlhu, ku ktorému pristúpil, preto pristúpenie ku konkrétnemu záväzku teda samo osebe neznamená generálny vstup tretej osoby do záväzkového vzťahu, ktorého obsahom je spravidla väčšie množstvo subjektívnych práv a povinností a nemení sa ani osoba dlžníka. Na jeho strane záväzkového vzťahu však dochádza k rozšíreniu počtu zviazaných osôb, pokiaľ ide o povinnosť, vo vzťahu ku ktorej pristupujúci dlžník k záväzku zmluvne pristúpil. Pristupujúci dlžník však nie je zviazaný v rámci akcesorického vzťahu, ale priamo a v rovnakom rozsahu ako pôvodný dlžník. Medzi pôvodným a pristupujúcim dlžníkom ide o spoločný záväzok, ktorý ma charakter solidárneho dlhu ex lege. Na solidárne záväzky je potrebné aplikovať ust. § 511 Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva, že ak viac dlžníkov má tomu istému veriteľovi splniť dlh spoločne a nerozdielne, je veriteľ oprávnený požadovať plnenie od ktoréhokoľvek z nich. Predmetné znamená mnohosť právnych vzťahov, teda že počet záväzkov sa rovná počtu dlžníkov, ktorý každý má s veriteľom relatívne samostatný právny vzťah, napríklad že každý zo spoludlžníkov môže mať napríklad inak dohodnutú splatnosť svojho záväzku, prípadne inak vymedzené ostatné podmienky. Aj v prípade existencie solidárneho záväzku veriteľ môže postúpiť svoju pohľadávku ako celok, teda voči všetkým solidárnym dlžníkom, na tretiu osobu, pričom zákon nevyklučuje postúpenie pohľadávky ani vo vzťahu k jednému zo solidárnych dlžníkov, čo v takomto prípade znamená, že postupca ostáva naďalej veriteľom voči ostatným spoludlžníkom, ktorí sú zviazaní spoločne a nerozdielne. Záväzky jednotlivých solidárne zviazaných dlžníkov spája identita plnenia, resp. predmet plnenia. Postupovaním pohľadávky v prípade existencie solidárneho záväzku sa zaoberal Najvyšší súd ČR, ktorý uviedol, že ak je v zmluve o postúpení pohľadávky dohodnuté, že postupca postupuje na nadobúdateľa pohľadávku len voči jednému z viacerých solidárne zviazaných dlžníkov, nemožno zo samotnej identifikácie postupovanej pohľadávky vyvodiť, že predmetom cesie bola tiež pohľadávka veriteľa voči ostatným (v zmluve neuvedeným) solidárne zviazaným spoludlžníkom (sp. zn. 29 Odo 1162/2006). Z uvedených záverov vyplýva, že niet dôvodu, aby zmena v osobe veriteľa vo vzťahu k jednému zo solidárnych spoludlžníkov v dôsledku postúpenia pohľadávky voči tomuto spoludlžníkovi mala bez ďalšieho dosah do relatívne samostatných právnych vzťahov medzi veriteľom (postupcom) a ostatnými („nepostúpenými“) spoludlžníkmi. Preto, ak veriteľ postúpi svoju pohľadávku voči jednému z viacerých solidárne zviazaných spoludlžníkov, stáva sa

postupník veriteľom iba vo vzťahu k tomuto dlžníkovi, zatiaľ čo ostatní spoludlžníci sú naďalej zviazaní (na to isté plnenie) postupcoví. Zachovaný ostáva charakteristický prvok pasívnej solidarity, ktorým je jednotnosť plnenia a jeho predmetu a všetci pôvodní spoludlžníci sú naďalej zviazaní na to isté plnenie, aj keď v dôsledku postúpenia už nie tomu istému veriteľovi. Keďže predmetom postúpenia bola len pohľadávka postupcu voči jednému z viacerých solidárne zviazaných dlžníkov (voči žalobkyni), záložný veriteľ bol povinný oznámiť výkon záložného práva len žalobkyni a nie aj jej spoludlžníkovi, a preto námietku žalobkyne, že oznámenie o začatí výkonu záložného práva malo byť doručené aj jej synovi ako prístupnému dlžníkovi za nedôvodnú.

38. K námietke žalobkyne ohľadne neplatnosti postúpenia pohľadávok z dôvodu vady generálneho plnomocnenstva je potrebné uviesť, že odvolací súd sa v tomto smere stotožňuje s právnym záverom súdu prvej inštancie, že generálne splnomocnenie zo dňa 12.05.2009 udelené splnomocniteľom J. I. L., konateľkou spoločnosti RS TEAM Bratislava s.r.o splnomocnencovi M. N. je platné. Odvolací súd nesúhlasí s argumentáciou žalobkyne, že udelenie generálnej plnej moci fyzickou osobou v postavení konateľky je v zmysle konštantnej judikatúry vylúčené. Na zdôraznenie správnosti záveru súdu prvej inštancie je potrebné uviesť, že rozhodovacia prax všeobecného súdnictva udeľovanie generálnych plnomocnenstiev zo strany obchodných spoločností akceptuje, čo vyplýva aj z rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu. K otázke udelenia plnomocnenstva právnickou osobou napríklad najvyšší súd v uznesení sp. zn. 5Obdo/57/2019 zo dňa 22.10.2019, ktoré prešlo aj testom ústavnosti (I. ÚS 463/2020 zo dňa 13.10.2020) konštatoval, že „pokiaľ je splnomocnencom právnická osoba, právo konať za splnomocniteľa má okrem štatutárneho orgánu aj iná osoba, ktorej právnická osoba udelí plnomocnenstvo, pričom zákon žiadne obmedzenia vo vzťahu k „inej osobe“ ani z hľadiska požiadaviek na jej osobu a ani k rozsahu takého plnomocnenstva nevymedzuje. Oprávnenie udeliť plnomocnenstvo právnickou osobou teda Občiansky zákonník vyslovene predpokladá a pripúšťa. Na osobu splnomocniteľa zákon nekladie osobitné požiadavky okrem toho, že splnomocniteľ musí byť nevyhnutne spôsobilý na právny úkon, ktorý má v jeho zastúpení splnomocnenec vykonať. Nie je rozhodujúce, či je osobou splnomocniteľa fyzická alebo právnická osoba, a preto je plnomocnenstvo oprávnená udeliť nielen fyzická, ale aj právnická osoba. Z hľadiska rozsahu plnomocnenstva je potrebné poukázať na ustanovenie § 31 ods. 4 veta druhá Občianskeho zákonníka, ktoré upravuje možnosť udelenia plnomocnenstva na viacero úkonov, ktoré (okrem podmienky písomnej formy) neurčuje žiadne pravidlo obmedzujúce počet alebo povahu úkonov, ktoré môžu byť predmetom plnomocnenstva. Rozsah udeľovaného plnomocnenstva je tak výlučne na vôľu splnomocniteľa. Pokiaľ by bolo vôľou zákonodarcu akýmkoľvek spôsobom obmedziť alebo vylúčiť udelenie plnomocnenstva pri právnických osobách, toto obmedzenie by bolo celkom iste vyjadrené v normatívnom texte Občianskeho zákonníka.“.

39. Podľa § 31 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pri právnom úkone sa možno dať zastúpiť fyzickou alebo právnickou osobou. Splnomocniteľ udelí za týmto účelom plnomocnenstvo splnomocnencovi, v ktorom sa musí uviesť rozsah splnomocnenstva oprávnenia.

40. Z vyššie citovaného ustanovenia vyplýva, že pri možnosti udeliť generálne plnomocnenstvo Občiansky zákonník nerozlišuje medzi osobou fyzickou a právnickou, ale naopak počíta s tým, že každý sa môže dať zastúpiť aj generálnym plnomocnenstvom, keď používa slovné spojenie „sa možno dať zastúpiť“. Z uvedeného je zrejmé, že pokiaľ ide o osobu splnomocniteľa, Občiansky zákonník nevytvára medzi právnickou a fyzickou osobou žiadne rozdiely, keď obe sú oprávnené nechať sa zastúpiť inou osobou v rozsahu, v akom uvážia. Z toho podľa názoru odvolacieho súdu plynie, že pokiaľ právnická osoba v mene ktorej koná jej konateľ, môže udeliť na svoje zastupovanie generálne splnomocnenie inej osobe, môže aj konateľ ako fyzická osoba udeliť generálne splnomocnenie inej osobe, pretože ani v jednom prípade to Občiansky zákonník nevyklučuje. Z gramatického výkladu úpravy zmluvného zastúpenia ale aj z jeho účelu preto nie je podľa odvolacieho súdu dôvod považovať plnomocnenstvo udelené splnomocniteľom J. I. L., konateľkou spoločnosti RS TEAM Bratislava s.r.o splnomocnencovi M. N. za absolútne neplatný právny úkon, ako tvrdí žalobkyňa. Žalobkyňa v odvolacom konaní nenamietala nedostatok plnomocnenstva pre absentujúci podpis splnomocnenca, preto sa odvolací súd k tejto skutočnosti bližšie nevyjadruje a stotožňuje sa so záverom súdu prvej inštancie aj v tomto smere.

41. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že ak by došiel k záveru o neplatnosti uvedeného splnomocnenia, je potrebné vziať do úvahy ust. § 33 ods. 2 OZ, ktorý upravuje prípady, keď plnomocnenstvo nebolo udelené vôbec, resp. plnomocnenstvo bolo neplatné. Ak splnomocnenec urobil právny úkon v mene splnomocniteľa bez toho, aby bol na to vybavený plnomocnenstvom, ide o tzv.

nesplnomocnené konateľstvo a tento úkon je pre splnomocniteľa záväzný len v prípade, že ho dodatočne schváli (§ 33 ods. 2 OZ). Dodatočné schválenie (tzv. ratihabíciu) možno usudzovať podľa konkrétnych okolností každého jednotlivého prípadu (napr. z okolnosti, že prenajímateľ prijímal od nájomcu nájomné dohodnuté v zmluve) (rozhodnutie NS ČR z 20. 11. 2007, sp. zn. 33 Odo 1078/2005). Pre dodatočné schválenie právneho úkonu v zmysle ustanovenia § 33 ods. 2 OZ nie je stanovená osobitná forma. Znamená to, že k schváleniu právneho úkonu môže dôjsť písomne alebo ústne a že sa môže stať výslovne alebo iným spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o tom, čo chcel účastník prejavíť; uvedené platí aj vo vzťahu k právnym úkonom, ktoré pre svoju platnosť vyžadujú písomnú formu. Ak dôjde k schváleniu konania zdanlivého splnomocnenca, je z právneho úkonu ním urobeného, a to už od doby jeho urobenia (ex tunc), zaviazaný voči tretej osobe ten, kto prekročenie plnomocenstva schválil, alebo ten, kto dodatočne schválil konanie iného bez plnomocenstva. Splnomocniteľ preberá v oboch prípadoch dodatočne na seba výsledok konania nespĺnomocneného zástupcu.

42. V danej veci žalobkyňa namieta platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenú postupcom I. B. a postupníkom RS TEAM Bratislava s.r.o. v zastúpení M. N. na základe plnej moci zo dňa 12.05.2009, pretože tvrdí, že generálna plná moc udelená M. N. konateľkou spoločnosti RS TEAM Bratislava s.r.o. je neplatná. V zmysle vyššie citovaného výkladu k ust. § 33 ods. 2 OZ môže zaväzovať konanie M. N. spoločnosť RS TEAM Bratislava s.r.o. aj v prípade, ak by generálna plná moc zo dňa 12.05.2009 bola neplatná, ak by konanie M. N. bolo dodatočne schválené spoločnosťou RS TEAM Bratislava s.r.o.. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávky sa stala vlastníkom pohľadávky zo zmluvy o pôžičke zo dňa 26.10.2011, ktorú mal postupca voči dlžníkovi A. A., spoločnosť RS TEAM Bratislava s.r.o.. Na postupníka spolu s postupovanou pohľadávkou prešlo aj záložné právo na základe zmluvy o zriadení záložného práva zo dňa 03.08.2010. Na základe uvedených zmlúv bol potom postupník oprávnený pristúpiť k výkonu záložného práva. Spoločnosť RS TEAM Bratislava s.r.o. dňa 18.09.2012 zaslala Správe Katastra Nové Zámky Oznámenie o začatí výkonu záložného práva priamym predajom zálohu kupujúcemu (č. l. 99, 171) podpísané p. J. I. L., konateľkou spoločnosti RS TEAM Bratislava s.r.o.. Z uvedeného dôvodu je odvolací súd toho názoru, že pristúpením k výkonu záložného práva spoločnosť RS TEAM Bratislava s.r.o. schválila konanie M. N. pri uzatváraní zmluvy o postúpení pohľadávky dňa 18.09.2012. To že k obom úkonom došlo v ten istý deň, len podporuje názor odvolacieho súdu, že spoločnosť RS TEAM Bratislava s.r.o. chcela nadobudnúť pohľadávkou vyplývajúcu zo zmluvy o pôžičke zo dňa 26.10.2011 a všetky práva s ňou spojené. Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že posúdenie platnosti generálnej plnej moci zo dňa 15.02.2009 nemá pre rozhodnutie vo veci samej podstatný význam, a preto aj túto námietku žalobkyne odvolací súd nepovažoval za dôvodnú.

43. Žalobkyňa ďalej namietala, že jej nebolo doručené oznámenie o postúpení pohľadávky, a preto tvrdí, že postúpenie pohľadávky voči nej nebolo účinné. K tomu je potrebné uviesť, že postúpenie pohľadávky podľa § 524 a nasl. OZ zakladá nový záväzok len medzi postupníkom a postupcom. Obsahom nového záväzku je prechod pohľadávky z majetku postupcu na majetok postupníka. Obsah pôvodného záväzku sa postúpením nemení a samotným uzavretím zmluvy o postúpení sa nemení ani postavenie dlžníka. Jeho postavenie sa mení až tým, že mu postúpenie postupca alebo postupník oznámi. Nemení sa nič na jeho povinnosti dlh splniť. Povinnosť dlžníka sa potom, ak mu niektorý z účastníkov zmluvy o postúpení postúpenie oznámi spôsobom predpokladaným v § 526 OZ, mení len v tom, že miesto pôvodnému veriteľovi musí dlh splniť postupníkovi. Pokiaľ mu postúpenie neoznámia, musí plniť pôvodnému veriteľovi a takýmto plnením sa zbaví záväzku. Je len vecou dohody postupcu a postupníka, kedy a či vôbec dlžníkovi oznámia, že došlo k postúpeniu, to platí aj voči tretím osobám. Nemožno vylúčiť ani dohodu, že postúpenie neoznámia vôbec. K platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky sa nevyžaduje súhlas dlžníka. Vzhľadom na uvedené, teda podľa názoru odvolacieho súdu platí, že na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky sa nevyžaduje doručenia oznámenia o postúpení pohľadávky dlžníkovi. Doručenie oznámenia o postúpení pohľadávky dlžníkovi má význam z hľadiska zániku záväzku, teda aby dlžník mal vedomosť komu má plniť. Právne účinky postúpenia pohľadávky nastávajú priamo uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávky, pričom oznámenie alebo preukázanie postúpenia dlžníkovi nie je z hľadiska účinkov postúpenia významné. Kým však dlžníkovi nie je postúpenie pohľadávky oznámené postupcom alebo preukázané postupníkom, stále je oprávnený plniť svojmu pôvodnému veriteľovi, čo však nemení nič na závere, že prevod pohľadávky už nastal. Odvolací súd dospel k záveru, že aj keby nebolo žalobkyňi doručené oznámenie o postúpení pohľadávky, táto skutočnosť nezakladá bez ďalšieho neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky. Pre úplnosť však odvolací súd uvádza, že dlžník je oprávnený sa domáhať skúmania platnosti postúpenia, ak zmluva o postúpení pohľadávok bola uzavretá v rozpore so zákonom, kedy nie je rozhodujúce, či mu postúpenie oznámil postupca alebo preukázal

postupník (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/76/2007 z januára 2009, R 46/2009; zhodne Ústavný súd SR v uznesení sp. zn. IV. ÚS 337/2012 z 3. júla 2012), avšak žalobkyňa takúto skutočnosť v konaní nenamietala.

44. K námietke žalobkyne, že súd prvej inštancie ani na jednom pojednávaní nedodrжал postup podľa § 181 ods. 2 CSP odvolací súd uvádza, že postup súdu v zmysle § 181 ods. 2 CSP spočíva v určení, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu. Cieľom ustanovenia § 181 ods. 2 CSP je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Okrem toho cieľom je zrýchliť a zjednodušiť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd nepovažuje za dôležité a nevenovala sa pozornosť bezdôvodným skutkovým tvrdeniam, ktoré sú podľa názoru súdu buď nesporné alebo právne bezvýznamné. Porušenie uvedeného ustanovenia však nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv. Striktné nedodržanie postupu podľa ust. § 181 ods. 2 CSP (predtým § 118 ods. 2 OSP) zo strany súdu (spočívajúce v neuvedení, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov možno považovať za zhodné a ktoré zostali sporné, ktoré dôkazy súd vykoná a ktoré nevykoná, ako aj neuvedenie predbežného právneho posúdenia veci súdom) má za následok len tzv. inú vadu konania, avšak toto porušenie nedosahuje takú intenzitu, aby došlo k porušeniu práva strán na spravodlivý súdny proces. Ak súd toto zákonné ustanovenie nedodrží, nemá to žiaden priamy dosah na možnosť vylúčenia strany sporu z jej procesných práv, ktoré jej Civilný sporový poriadok priznáva. Súd musí byť pri svojich právnych záveroch nezávislý a jeho slobodný myšlienkový postup je limitovaný iba obsahom objektívneho práva, ktoré v konkrétnej veci interpretuje a aplikuje. Priamo obmedzený teda nemôže byť ani vlastným predbežným právnym posúdením veci. Odvolací súd tak konštatuje, že aj prípadné opomenutie aplikácie § 181 ods. 2 CSP sa konvalidovalo vydaním rozhodnutia vo veci samej súdom prvej inštancie, v ktorom rozhodnutí súd vyjadril svoj právny názor a tým zhojil tento procesný nedostatok. Z uvedených dôvodov, podľa názoru odvolacieho súdu v tomto smere nešlo o vadu, ktorá by mala za následok nesprávnosť rozhodnutia vo veci samej a z toho dôvodu nie je daný dôvod na zrušenie rozhodnutia vo veci samej. (porovnaj rozsudok NS SR sp. zn. 5Cdo/181/2021 zo dňa 31.03.2022, uznesenie NS SR sp. zn. 2Obdo/4/2021 zo dňa 28.04.2022, uznesenie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 366/2018 zo dňa 11.06.2018, Najvyšší súd SR sp. zn. 2Cdo/145/2020 zo dňa 26.11.2020).

45. Záverom odvolací súd uvádza, že sa nestotožňuje s právnymi závermi súdu prvej inštancie, ktorými sa vo svojom rozhodnutí odklonil od rozhodnutia Veľkého senátu NS SR sp. zn. 1VOBdo/2/2020 z 27.04.2021 a priznal ochranu žalovanej ako dobromyseľnej vlastníčke sporných nehnuteľností, aj napriek tomu, že v danom prípade nešlo o žiadnu z výnimiek, ktorým je podľa rozhodnutia Veľkého senátu potrebné poskytnúť takúto ochranu. Tieto závery súdu prvej inštancie vzhľadom na neúplné skutkové zistenia súdu prvej inštancie, odvolací súd považuje za predčasné. V ďalšom konaní bude preto úlohou súdu prvej inštancie opätovne posúdiť vlastnícke právo žalobkyne k sporným nehnuteľnostiam a vzhľadom na zistené skutočnosti bude v predmetnej veci aplikovať právne závery vyplývajúce z rozhodnutia Veľkého senátu sp. zn. 1VOBdo/2/2020 z 27.04.2021.

46. Odvolací súd preskúmajúc rozhodnutie súdu prvej inštancie dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal právne relevantným spôsobom s podstatnými námietkami žalobkyne, a preto toto rozhodnutie považuje za nepreskúmateľné, čím došlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces a tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom. Z uvedeného dôvodu potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP v spojení s § 391 ods. 1 CSP. Úlohou súdu prvej inštancie v novom rozhodnutí bude opätovne rozhodnúť a rozhodnutie odôvodniť, v zmysle požiadaviek, kladených na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 CSP, opätovne posúdiť dôvodnosť žalobou uplatneného nároku. V novom rozhodnutí sa tiež vysporiada s námietkami žalobkyne, uvedenými v písomne podanom odvolaní. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne o náhrade trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

47. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).